

ΤΖΟΣ ΜΠΑΖΕΛ

**ΚΟΥΡΣΑ
ΜΕ ΤΟΝ
ΧΑΡΟ**

ΘΡΙΛΕΡ

Οπότε να 'μαι λοιπόν, καθ' οδόν για τη δουλειά, σταματώ να δω ένα περιστέρι να παλεύει με έναν αρουραίο μέσα στο χιόνι και κάποιος γαμιόλης προσπαθεί να με ληστέψει! Φυσικά, υπάρχει όπλο. Έρχεται από πίσω μου και μου το κολλάει στη βάση του κρανίου μου. Το νιώθω κρύο, και βασικά νιώθω κάπως όμορφα, σαν να μου γίνεται κάποιου είδους μασάζ κατά κάποιον τρόπο. «Ήρεμα, γιατρέ», λέει.

Το οποίο εξηγεί τουλάχιστον αυτό. Ακόμη και στις πέντε το πρωί, δεν είμαι το είδος του

ανθρώπου που προσπαθείς να ληστέψεις. Μοιάζω με έκδοση λιμενεργάτη στο μέγεθος αυτών των αγαλμάτων της Νήσου του Πάσχα. Αλλά ο γαμιόλης μπορεί να διακρίνει τη μπλε ιατρική μπλούζα κάτω από το παλτό μου και τα πράσινα πλαστικά τσόκαρά μου, οπότε νομίζει ότι έχω φάρμακα και λεφτά πάνω μου. Και ίσως επίσης ότι έχω πάρει κάποιον όρκο να μην αλλάζω τα φώτα σε κάθε γαμιόλη που προσπαθεί να με ληστέψει.

Μόλις που έχω τα απαραίτητα φάρμακα και λεφτά για να βγάλω την ημέρα. Και ο μοναδικός όρκος που έχω πάρει, αν θυμάμαι καλά, είναι να μην κάνω κακό πρώτος. Νομίζω ότι έχουμε ξεπεράσει αυτό το σημείο προ πολλού.

«Εντάξει», λέω και σηκώνω τα χέρια μου.

Ο αρουραίος και το περιστέρι την κάνουν. Χέστηκαν πάνω τους τα κοτόπουλα.

Στρέφομαι, κάτι που έχει ως αποτέλεσμα να απομακρυνθεί το όπλο από το κρανίο μου και το σηκωμένο δεξί χέρι μου να βρεθεί πάνω από το χέρι του γαμιόλη. Τυλίγω τον αγκώνα του και τον τινάζω προς τα πάνω, κάνοντας τους συνδέσμους του να πεταχτούν όπως ο φελλός της σαμπάνιας.

Ας κάνουμε μια στιγμιαία παύση για να εξετάσουμε το ρόδο, γνωστό ως «αγκώνας».

Τα δυο οστά του πήχη, η ωλένη και η κερκίδα, κινούνται ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, και επίσης περιστρέφονται. Αυτό μπορείς να το

καταλάβεις μετακινώντας το χέρι σου από τη θέση με την παλάμη στραμμένη μπροστά, όπου η ωλένη και η κερκίδα είναι σε θέση παράλληλη, στη θέση με την παλάμη στραμμένη πίσω, όπου τα δύο οστά σταυρώνουν μεταξύ τους σε θέση Χ.* Κάτι τέτοιο απαιτεί ένα πολύπλοκο σύστημα στήριξης στον αγκώνα, με τους συνδέσμους να τυλίγουν τα διάφορα άκρα των οστών με έναν τρόπο που θυμίζει κορδέλες που μαζεύονται και αφήνονται, που βασικά θυμίζει την ταινία που υπάρχει στη λαβή των ρακετών τένις. Είναι κρίμα μεγάλο να σκίσεις αυτούς τους συνδέσμους.

Ωστόσο, ο γαμιόλης κι εγώ έχουμε χειρότερα προβλήματα τώρα. Κυρίως το ότι ενώ το δεξί μου χέρι γάμαγε τον αγκώνα του, το αριστερό μου, έχοντας καταφέρει κάπως να ευθυγραμμιστεί με το δεξί μου αυτί, κατευθύνεται με ορμή προς τον λαιμό του κρατώντας το στυλό μου σαν λεπίδα.

Αν χτυπήσει στο σωστό σημείο, θα διαλύσει τους εύθραυστους δακτυλίους από χόνδρο που κρατάνε την τραχεία του ανοιχτή έναντι του κενού

---

* Και μπορείς να το συγκρίνεις αυτό με το κάτω μέρος του ποδιού σου, όπου η ίδια δομή είναι ελλειμματική. Τα δύο οστά του κάτω μέρους του ποδιού, η περόνη και η κνήμη, είναι σφηνωμένα στη θέση τους. Το εξωτερικό οστό μάλιστα, η περόνη, ούτε καν που στηρίζει βάρος. Βασικά, μπορείς να βγάλεις το μεγαλύτερο μέρος του οστού, για να το χρησιμοποιήσεις ως μόσχευμα ή οτιδήποτε άλλο θες, και όσο δεν γαμάς τον αστράγαλο ή το γόνατό σου, δεν θα επηρεαστεί η ικανότητά σου να περπατάς.

από όπου μπαίνει ο αέρας. Την επόμενη φορά που θα προσπαθήσει να αναπνεύσει, η αεροφόρος οδός θα κλείσει σφιχτά σαν τον πρωκτό, και θα τον αφήσει έτοιμο για τα χεράκια του Χάρου σε περίπου έξι λεπτά. Ακόμη κι αν αυτό σημαίνει ότι θα καταστρέψω το καλό μου στυλό κατά τη διάρκεια της επίθεσης.

Οπότε παλεύω και ουσιαστικά μη πολυθέλοντας αλλάζω την τροχιά του χεριού μου προς τα πάνω. Πάνω από το σημείο όπου θα καταλήξει στο πιγούνι του, ή ακόμη και στο στόμα του –που θα ήταν αηδιαστικό– σημαδεύοντας τη μύτη του.

Όπου χώνεται λες και μπήγεται σε νωπό πηλό. Νωπός πηλός με τριχοειδή αγγεία μέσα του. Ο γαμιόλης πέφτει στο πεζοδρόμιο με θόρυβο, αναίσθητος.

Ελέγχω τον εαυτό μου, να δω αν είμαι ήρεμος –που είμαι, απλά έχω ενοχληθεί– προτού πέσω βαριά στα γόνατά μου, δίπλα του. Σε αυτό το είδος της δουλειάς που είμαστε τώρα, όπως και σε κάθε άλλο είδος δουλειάς άλλωστε, πιθανότατα, ο σχεδιασμός και η ψυχραιμία αξίζουν πολύ περισσότερο από την ταχύτητα.

Όχι πως η συγκεκριμένη δουλειά απαιτεί πολύ σχεδιασμό ή ψυχραιμία. Γυρνώ τον γαμιόλη στα πλάγια, ώστε να μην πνιγεί μέχρι θανάτου, και λυγίζω το χέρι του –αυτό που δεν έχει σπάσει– κάτω από το κεφάλι του, για να μείνει το

πρόσωπό του μακριά από το παγωμένο πεζοδρόμιο. Μετά κοιτάζω να δω αν αναπνέει ακόμη. Αναπνέει, και μάλιστα με ένα χαρούμενο *joie de vivre*. Επίσης οι σφυγμοί σε καρπούς και αστραγάλους είναι αρκετά δυνατοί.

Οπότε, όπως είναι συνηθισμένο σε τέτοιες περιπτώσεις, φαντάζομαι τον εαυτό μου να ρωτά τον Μεγάλο –τον καθηγητή Μάρμοσετ– αν μπορώ να φύγω τώρα.

Και, όπως επίσης είναι συνηθισμένο σε τέτοιες περιπτώσεις, φαντάζομαι τον καθηγητή Μάρμοσετ να απαντά: «Όχι», και μετά: «Τί θα έκανες αν επρόκειτο για τον αδελφό σου;»

Ξεφυσώ. Δεν έχω αδελφό. Αλλά ξέρω πού το πηγαίνει.

Βάζω το γόνατό μου στον διαλυμένο αγκώνα του τύπου και τραβώ τα οστά όσο πιο πολύ νιώθω και πιστεύω ότι μπορούν να αντέξουν οι τένοντες και μετά τα αφήνω να γυρίσουν αργά πίσω στη θέση τους, αυτή της ελάχιστης αντίστασης. Αυτό κάνει τον γαμιόλη να μουγκρίσει από τον πόνο μέσα στον ύπνο του, αλλά μικρό το κακό· το ίδιο πράγμα θα του έκαναν και στα Επείγοντα Περιστατικά, μόνο που σε εκείνη τη φάση θα ήταν ήδη ξύπνιος.

Του κάνω σωματική έρευνα ψάχνοντας για κινητό. Πού τέτοια τύχη, βέβαια, και προφανώς δεν πρόκειται να χρησιμοποιήσω το δικό μου.

Αν είχα αδελφό, θα ήθελε να με ενοχλούσαν οι μπάτσοι;

Οπότε, αντ' αυτού, σηκώνω τον γαμιόλη και τον διπλώνω στον ώμο μου. Είναι ελαφρύς και βρόμικος, σαν μια πετσέτα που ζέχνει ούρα.

Και προτού σηκωθώ όρθιος, πιάνω το πιστόλι του.

Το πιστόλι είναι ένα γαμημένο έργο τέχνης. Δύο κομμάτια πιεσμένου μετάλλου –ούτε καν κάποιου είδους λαβή– και ένας κύλινδρος ελαφρά εκτός ισορροπίας. Μοιάζει με κάτι που ξεκίνησε τη ζωή του ως πιστόλι αφέτη στον στίβο. Για μια στιγμή με κάνει να νιώσω καλύτερα για τα τριακόσια πενήντα εκατομμύρια πιστόλια στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μετά, κοιτώ τις λαμπερές μπρούντζινες άκρες των σφαιρών και ξαναθυμάμαι το πόσο εύκολο είναι να σκοτώσεις κάποιον.

Θα έπρεπε να το πετάξω. Να λυγίσω την κάννη και να το πετάξω στο κανάλι που μεταφέρει τα νερά της βροχής.

Αντ' αυτού, το γλιστράω στην πίσω τσέπη της ιατρικής μπλούζας μου.

Οι παλιές συνήθειες πεθαίνουν πολύ πιο δύσκολα.

Στο ασανσέρ, ανεβαίνοντας για το τμήμα της Ιατρικής, συναντώ μια μικρόσωμη ξανθιά ιατρική επισκέπτρια, ντυμένη με ένα μαύρο σύνολο, η οποία κρατάει ένα σακίδιο. Έχει επίπεδο στήθος και η κυρτωμένη της πλάτη τονίζει τα οπίσθιά της, οπότε είναι σχηματισμένη σαν ένα σέξι λεπτό φασόλι. Είναι είκοσι έξι χρονών, λόγω υπερβολικής έκθεσης στον ήλιο,* και η μύτη της μοιάζει σαν να έχει «πειραχτεί» πλαστικά, μόνο που δεν είναι αλήθεια αυτό. Από φακίδες, άλλο τίποτε. Τα δόντια της είναι το καθαρότερο πράγμα στο νοσοκομείο.

«Γιὰ χαρά», λέει με στυλ που μου θυμίζει Οκλαχόμα. «Σε ξέρω;»

«Όχι ακόμη, δεν νομίζω», απαντώ, ενώ σκέφτομαι: *Επειδή είσαι πολύ καινούργια σε αυτή τη δουλειά, αλλιώς δεν θα είχες τόσο γαμημένο ωράριο.*

«Είσαι ανειδίκευτος νοσηλευτής;» με ρωτά.

«Είμαι ειδικευόμενος, ενταγμένος στο δυναμικό του τμήματος Φυσικής Ιατρικής και Αποκατάστασης».

* Οι γιατροί πάντα ξέρουν την ηλικία σου. Αυτό δε, το χρησιμοποιούμε για να καταλάβουμε αν μας λες ψέματα. Υπάρχουν πολλές μέθοδοι προσδιορισμού της –π.χ. η σύγκριση των πτυχώσεων του λαιμού με τις φλέβες στο πίσω μέρος του χεριού και πολλές ακόμη– αλλά κάτι τέτοιο δεν είναι πραγματικά απαραίτητο. Αν συναντούσες τριάντα άτομα την ημέρα και τους ρωτούσες την ηλικία τους, θα γινόσουν κι εσύ καλός στον προσδιορισμό της.

Ένας ειδικευόμενος είναι συνήθως κάποιος που διανύει τον πρώτο του χρόνο στο νοσοκομείο, δηλαδή που μόλις έχει αποφοιτήσει από την Ιατρική Σχολή, άρα περίπου έξι χρόνια νεότερος από εμένα. Δεν ξέρω τι είναι αυτά που μου λέει για ανειδίκευτους νοσηλευτές. Μου ακούγεται σαν κάποιον που δουλεύει σε άσυλο φρενοβλαβών, αν υπάρχουν ακόμη τέτοια άσυλα.

«Ουάου!» μου λέει η ιατρική επισκέπτης. «Είσαι νοστιμούλης για γιατρός!»

Αν με τον όρο «νοστιμούλης» εννοεί «θηριώδης και με χαζό βλέμμα», που από την εμπειρία μου με τις γυναίκες είναι αυτό ακριβώς που εννοεί, τότε έχει δίκιο. Η ιατρική μου μπλούζα μού είναι τόσο στενή που μπορείς να διακρίνεις τα τατουάζ στους ώμους μου.

Ραβδί με φίδι στον αριστερό, αστέρι του Δαβίδ στον δεξιή.*

«Είσαι από την Οκλαχόμα;» τη ρωτάω.

«Ε, ναι, λοιπόν, είμαι».

«Είσαι είκοσι δύο;»

«Θα 'θελα. Είκοσι τέσσερα».

«Έκοψες δυο χρονάκια».

«Ναι, αλλά, Χριστέ μου, είναι πολύ βαρετό αυτό το θέμα!»

* Το τατουάζ στον αριστερό μου ώμο –ραβδί με φτερά, δύο φίδια– αποδεικνύεται ότι βασικά είναι το σύμβολο του Ερμή, άρα του εμπορίου. Το σύμβολο του Ασκληπιού, άρα της Ιατρικής, είναι ένα ραβδί χωρίς φτερά, με ένα φίδι τυλιγμένο γύρω του. Κοίτα να δεις πράγματα... Πού να τό 'ξερα;

«Βασικά, ναι, έχω. Αλλά τί θα μου δώσεις ως αντάλλαγμα;»

«Τί θέλεις;» ρωτάω.

Δεν το αφήνει καν να πέσει κάτω και στη στιγμή είναι πάνω μου. «Τί θέλω; Αν αρχίσω να σκέφτομαι τι θέλω, θα αρχίσω να κλαίω. Μη μου πεις ότι θα ήθελες να το δεις αυτό;»

«Καλύτερο από το να πάω στη δουλειά».

Μου δίνει ένα παιχνιδιάρικο σκαμπιλάκι και σκύβει να ανοίξει το σακίδιό της. Αν φοράει εσώρουχο, ανήκει σε μια συνομοταξία και τεχνολογία με την οποία δεν είμαι εξοικειωμένος. «Τέλος πάντων», λέει, «αφορά πράγματα όπως μια καριέρα. Ή το να μην είμαι αναγκασμένη να έχω τρεις συγγάτοικους. Ή να μην έχω γονείς που να νομίζουν ότι θα ήταν καλύτερα αν έμενα στην Οκλαχόμα. Δεν ξέρω αν μπορείς να με βοηθήσεις με κάτι από τα παραπάνω...»

Στέκεται με ένα δειγματοληπτικό πακέτο *Moxfane* κι ένα ζευγάρι *Dermagels*, τα ιατρικά πλαστικά γάντια της εταιρείας *Martin-Whiting Aldomed*, που κοστίζουν δεκαοκτώ δολάρια, αν δεν κάνω λάθος. «Εν τω μεταξύ, μπορεί να συμβιβαστώ με το να σου δείξω τα καινούργια μας γάντια», μου προτείνει.

«Τα έχω δοκιμάσει», λέω.

«Έχεις ποτέ δοκιμάσει να φιλήσεις κάποιον διά μέσου αυτών;»

«Όχι».

«Ούτε εγώ. Και βασικά πεθαίνω να το κάνω».

Με τον γοφό της πατάει το κουμπί «στάση» του ασανσέρ. «Οουουπς!» λέει.

Σκίζει τη μανσέτα ενός γαντιού για να το ανοίξει και γελάω. Ξέρετε το αίσθημα όταν δεν είσαι σίγουρος αν βρίσκεσαι μπροστά σε μια κρυφή κάμερα όπου πέφτεις θύμα φάρσας ή μπροστά σε ένα πραγματικό ανθρώπινο πλάσμα;

Λατρεύω αυτό το αίσθημα.

«Ο θάλαμος είναι ένας γαμημένος εφιάλτης», λέει ο Άκφαλ, ο άλλος ειδικευόμενος γιατρός στην υπηρεσία, όταν τελικά εμφανίζομαι για να τον απαλλάξω από τη βάρδιά του. Ότι είναι το «γεία» για τους πολίτες, είναι το «ο θάλαμος είναι ένας γαμημένος εφιάλτης» για τους ειδικευόμενους.

Ο Άκφαλ είναι ένας *J-Card* από την Αίγυπτο. Οι *J-Cards* είναι απόφοιτοι από ιατρικές σχολές του εξωτερικού, των οποίων οι βίζες μπορούν να ακυρωθούν ανά πάσα στιγμή αν δεν κρατήσουν ικανοποιημένο τον υπεύθυνο διευθυντή τους. Μια άλλη καλή λέξη για αυτούς είναι «σκλάβοι». Μου δίνει ένα αντίγραφο με τους ασθενείς που υπάρχουν αυτή τη στιγμή —έχει κι αυτός ένα, μόνο που το δικό του είναι τσαλακωμένο και γεμάτο

σημειώσεις – και με ενημερώνει γι' αυτό. Μπλα, μπλα... δωμάτιο 809, στη νότια πτέρυγα. Μπλα, μπλα... μόλυνση κολοστομίας. Μπλα... τριανταεφτάρα με προγραμματισμένη χημειοθερα... μπλα, μπλα, μπλα, μπλα... Είναι αδύνατον να μπορέσεις να τον ακολουθήσεις, ακόμη κι αν το θέλεις.

Αντ' αυτού, γέρνω πίσω με την πλάτη μου στο γραφείο της αίθουσας αναμονής, γεγονός που μου δίνει τη δυνατότητα να θυμηθώ ότι ακόμη κουβαλάω μαζί μου ένα πιστόλι στην πίσω εσωτερική τσέπη της ιατρικής μπλούζας μου.*

Πρέπει να καταχωνιάσω το πιστόλι κάπου, αλλά οι φωριαμοί είναι τέσσερεις ορόφους πιο πάνω. Ίσως θα έπρεπε να το κρύψω πίσω από κάτι εγχειρίδια στην αίθουσα ανάπαυσης των νοσηλευτών. Ή κάτω από το κρεβάτι στο δωμάτιο ξεκούρασης αυτών που δουλεύουν ακόμη. Βασικά δεν έχει σημασία, αρκεί να μπορώ να είμαι ακούγντως συγκεντρωμένος ώστε να θυμηθώ μετά πού το έβαλα.

Σε κάποια φάση, ο Άκφαλ σταματά να μιλά. «Τα έπιασες όλα;» με ρωτάει.

«Ναι», απαντώ. «Πήγαινε σπίτι και κοιμήσου».

«Ευχαριστώ», λέει ο Άκφαλ.

* Οι ιατρικές μπλούζες είναι διπλής όψεως, με τσέπες και στις δυο πλευρές, σε περίπτωση που πρέπει να εκτελέσεις αναισθησία ή οτιδήποτε άλλο, αλλά είσαι πολύ κουρασμένος για να βάλεις σωστά το παντελόνι σου. (Σ.τ.Σ)

Ο Άκφαλ ούτε θα πάει σπίτι του, ούτε θα κοιμηθεί. Ο Άκφαλ θα πάει να κάνει γραφική ασφαλιστική δουλειά για τον υπεύθυνο διευθυντή μας, τον δόκτορα Νόρντενσκιρκ, για τις επόμενες τέσσερις ώρες τουλάχιστον.

Απλώς, η φράση «πήγαινε σπίτι και κοιμήσου» είναι ό,τι λένε οι ειδικευόμενοι αντί για «αντίο».

Ο έλεγχος των ασθενών στις 5.30 τα ξημερώματα, συνήθως, έχει ως αποτέλεσμα αρκετά άτομα να σου λένε ότι θα ήταν μια χαρά, αν εσείς οι μαλάκες σταματούσατε να τους ξυπνάτε κάθε τέσσερις ώρες για να τους ρωτήσετε πώς αισθάνονται. Άλλοι κρατούν αυτήν την παρατήρηση για τους εαυτούς τους, και αντ' αυτού παραπονιούνται επειδή κάποιος έκλεψε το *πρ3* τους ή τα φάρμακά τους ή οτιδήποτε άλλο. Σε κάθε περίπτωση, ρίχνεις στον καθένα μια βιαστική εξεταστική ματιά, έχοντας κυρίως κατά νου την εύρεση «ιατρογενών» (δηλαδή παθογόνων αιτιών) και «νοσοκομειακών» (δηλαδή προκλημένων από την παραμονή τους στο νοσοκομείο) ασθενειών, που μαζί αποτελούν το όγδοο βασικό αίτιο θανάτων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μετά την κάνεις με ελαφρά πηδηματάκια.

Κάτι άλλο που μπορεί να συμβεί κατά τον έλεγχο των ασθενών νωρίς το πρωί είναι να μην παραπονεθεί κανένας και καθόλου για τίποτε απολύτως.

Κάτι που ποτέ δεν είναι καλό σημάδι.

Το πέμπτο ή έκτο δωμάτιο στο οποίο μπαίνω είναι του Ντιούκ Μόσμπυ, ο οποίος είναι χαλαρά ο ασθενής που αυτή τη στιγμή μισώ λιγότερο από όλους τους άλλους. Πρόκειται για έναν ενενηντάρη μαύρο που είναι μέσα για διαβητικές επιπλοκές που πλέον συμπεριλαμβάνουν γάγγραινα και στα δυο του πόδια. Ήταν ένας από τους δέκα μαύρους Αμερικανούς που υπηρέτησαν στις Ειδικές Δυνάμεις στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, και που το 1944 δραπέτευσαν από τις διαβόητες φυλακές υψίστης ασφαλείας στο Κάστρο Κόλντιτζ. Δυο εβδομάδες νωρίτερα, το έσκασε από αυτό το ίδιο δωμάτιο του νοσοκομείου *Manhattan Catholic*. Μόνο με το εσώρουχό του. Τον Γενάρη. Εξ ου και η γάγγραινα. Ο διαβήτης γαμάει το κυκλοφορικό σου ακόμη κι αν φοράς, ξέρω 'γώ, παπούτσια. Ευτυχώς, βάρδια τότε είχε ο Άκφαλ.

«Τί γίνεται, γιατρέ;» με ρωτάει.

«Τίποτε ιδιαίτερο, κύριε», του απαντώ.

«Μη με αποκαλείς “κύριο”. Δουλεύω για να ζήσω», λέει. Πάντα αυτό λέει. Είναι κάποιου είδους στρατιωτικό αστείο, που σημαίνει μάλλον ότι δεν ήταν κανένας αξιωματικός λουφατζής ή κάτι τέτοιο. «Απλώς, πες μου κάνα νέο, γιατρέ».

Δεν εννοεί για την υγεία του, που σπανίως φαίνεται να τον απασχολεί, οπότε επινοώ στα γρήγορα κάτι μπουρδες για την κυβέρνηση. Ποτέ δεν θα τις διασταυρώσει εξάλλου.

Ενώ ξεκινώ να επιδένω τα πόδια του που μυρίζουν απαίσια, λέω: «Επίσης, είδα έναν αρουραίο να παλεύει με ένα περιστέρι καθώς ερχόμουν στη δουλειά σήμερα τα ξημερώματα».

«Άντε, ναι; Και ποιός νίκησε;»

«Ο αρουραίος», του λέω. «Εύκολα».

«Υποθέτω ότι είναι λογικό ένας αρουραίος να “έχει” ένα περιστέρι».

«Το παράξενο της υπόθεσης είναι ότι το περιστέρι συνέχιζε να το παλεύει, πάραυτα. Όλα τα πούπουλά του είχαν πέσει και ήταν μες στα αίματα. Κάθε φορά που έκανε επίθεση, ο αρουραίος απλώς το δάγκωνε μια φορά και το πέταγε καταγής. Η ισχύς των θηλαστικών, υποθέτω, ωστόσο το θέαμα ήταν αρκετά αηδιαστικό», λέω. Βάζω το στηθοσκόπιό μου στο στήθος του.

Η φωνή του Μόσμπυ ακούγεται εκκωφαντική μέσα από τα ακουστικά. «Αυτός ο αρουραίος θα

πρέπει να είχε κάνει κάτι πραγματικά κακό στο περιστέρι για να έχει αυτό τόση επιμονή».

«Αναμφισβήτητα», λέω. Πιέζω την κοιλιακή του χώρα εδώ κι εκεί, προσπαθώντας να προκαλέσω αντίδραση και πόνο. Ο Μόσμπυ δεν φαίνεται να χαμπαριάζει. «Είδες καμμιά από τις νοσηλεύτριες σήμερα το πρωί;» τον ρωτάω.

«Ναι, αμέ. Όλο κάπου εδώ γύρω είναι».

«Καμμιά από αυτές με τις μικροσκοπικές λευκές φουστίτσες και τα καπελάκια;»

«Πολλές φορές».

Μάλιστα. Αν δεις κάποια ντυμένη έτσι δεν πρόκειται για νοσηλεύτρια, αλλά για στριπτιζού με ιατρική στολή. Νιώθω τους αδένες στον λαιμό του Μόσμπυ.

«Έχω ένα ανέκδοτο για σένα, γιατρέ», λέει ο Μόσμπυ.

«Ναι; Για πες μου το».

«Ο γιατρός λέει στον ασθενή: “Έχω δυο άσχημα νέα για σένα. Το πρώτο είναι ότι έχεις καρκίνο”. Ο ασθενής λέει: “Γαμώτο! Και το δεύτερο;” Ο γιατρός του απαντά: “Έχεις και Αλτσχάιμερ”. Κι ο ασθενής σχολιάζει: “Χμ, τουλάχιστον δεν έχω καρκίνο!”»

Γελάω.

Όπως κάνω πάντα όταν μου λέει το ίδιο ανέκδοτο.

Στο κρεβάτι, δίπλα στην πόρτα του δωματίου του Μόσμπυ –το κρεβάτι που ήταν αρχικά ο ίδιος ο Μόσμπυ, μέχρι ο αρμόδιος του θαλάμου να αποφασίσει ότι είναι λιγότερο πιθανό να το σκάσει, αν βρίσκεται μερικά μέτρα μακριά από την πόρτα– βρίσκεται ένας χοντρός λευκός άνδρας που δεν τον έχω ξαναδεί, με ένα κοντό ξανθό γενάκι και μαλλί κοντό μπροστά και στα πλάγια και μακρύ πίσω. Είναι σαρανταπεντάρης. Ξαπλωμένος στο πλάι, με το φως ανοιχτό, ξύπνιος. Όταν έλεγξα πρωτύτερα στον υπολογιστή, το «βασικά αναφερόμενα ενοχλήματά» του –η γραμμή δηλαδή που παρατίθενται ακριβώς τα λόγια του ασθενή, κάνοντάς τον να μοιάζει ηλίθιος– είναι πόνος στον κώλο.

«Έχεις πόνο στον κώλο;» τον ρωτώ.

«Ναι». Τρίζει τα δόντια του. «Και τώρα με πονάει και ο ώμος μου επίσης».

«Ας ξεκινήσουμε από τον κώλο. Πότε άρχισε;»

«Τα έχω ξαναπεράσει αυτά. Είναι καταχωρημένα μέσα στον ιατρικό μου φάκελο».

Πιθανότατα είναι. Τουλάχιστον στον έντυπο ιατρικό του φάκελο. Αλλά μιας και αυτό μπορεί να το ζητήσει ο ασθενής, κι επίσης μπορεί να χρησιμεύσει σαν αποδεικτικό στοιχείο, δεν υπάρχει κανένα κίνητρο ώστε να είναι ευανάγνωστο. Οπότε το έντυπο ιατρικό αρχείο του Κωλαρά μοιάζει σαν να έχει ζωγραφίσει ένα παιδί κάτι κυματάκια πάνω του.

Όσο για τον ηλεκτρονικό ιατρικό φάκελό του, ο οποίος είναι ανεπίσημος και περιέχει κάθε πληροφορία που ο οποιοσδήποτε νιώθει ότι χρειάζομαι πραγματικά— το μοναδικό που γράφει πέρα από το «*B.A.E.: Πόνος στον κώλο*» είναι «*Τρελός; Ισχυικό πρόβλημα;*» Δεν ξέρω καν αν η λέξη «*τρελός*» σημαίνει όντως ότι είναι τρελός ή απλώς το παίζει.

«*Το ξέρω*», λέω. «*Αλλά μερικές φορές βοηθάει αν το ξαναπείς*».

Δεν το χάβει, άλλα τί άλλο μπορεί να κάνει;

«*Ο κώλος μου άρχισε να πονάει*», ξεκινά με δυσφορία. «*Όλο και πιο πολύ για περίπου δυο εβδομάδες. Τελικά, ήρθα στα Επείγοντα Περιστατικά*».

«*Ήρθες στα Επείγοντα επειδή πονάει ο κώλος σου; Θα πρέπει να μιλάμε για πολύ πόνο*».

«*Με σκοτώνει ο γαμημένος*».

«*Ακόμη και τώρα;*» Κοιτάω την παροχή φαρμακευτικής αγωγής μέσω του ορού. Με τόσο *Dilaudid*, θα έπρεπε να μπορούσε να γδάρει το ίδιο του το χέρι με μαχαίρι ξεφλουδίσματος καρότου χωρίς να πάρει χαμπάρι.

«*Ακόμη και τώρα. Και όχι, δεν είμαι κανένας εθισμένος στα φάρμακα. Και τώρα με πονάει και ο πούστης ο ώμος μου!*»

«*Πού;*»

Μου δείχνει ένα σημείο περίπου στο μέσο της δεξιάς του κλείδωσης. Όχι ότι θα το αποκαλούσα αυτό «ώμο», αλλά τέλος πάντων.

Τίποτε ορατό εκ πρώτης όψεως. «Πονάει;» λέω καθώς του πιέζω το σημείο ελαφρά. Ο άνδρας ουρλιάζει.

«Ποιός είναι εκεί;» απαιτεί να μάθει ο Ντιούκ Μόσμπυ από το άλλο κρεβάτι.

Κάνω πέρα την κουρτίνα έτσι ώστε να με δει ο Μόσμπυ. «Εγώ είμαι, κύριε».

«Μη με αποκαλείς “κύριο”...» αρχίζει. Ξανατραβώ την κουρτίνα.

Κοιτάω το χαρτί με τους ζωτικούς δείκτες του. *Θερμοκρασία: 98,6, Πίεση Αίματος: 120/80, Ρυθμός Αναπνοής: 18, Σφυγμός: 60...* Όλα απολύτως φυσιολογικά. Και όλες οι ενδείξεις είναι οι ίδιες όπως και στο χαρτί του Μόσμπυ, όπως και στο αντίστοιχο χαρτί κάθε ασθενή που έχω ελέγξει από το πρωί στον θάλαμο. Ψηλαφώ το μέτωπο του ασθενούς σαν να ήμουν η μάνα του. Καιεί.

Γαμώτο.

«Θα δώσω εντολή για να κάνεις αξονική τομογραφία», του λέω. «Έχεις δει καμμία νοσηλεύτρια κάπου εδώ γύρω τώρα τελευταία;»

«Όχι από χτες βράδυ», απαντά.

«Γαμώτο!» φωνάζω.

Αρκετά σύντομα, ανακαλύπτω μια γυναίκα αναμφισβήτητα νεκρή, πέντε δωμάτια πιο κάτω, με βλέμμα ανείπωτου τρόμου χαραγμένο στο πρόσωπό της κι ένα χαρτί με τους ζωτικούς δείκτες της στο οποίο αναγράφεται: *Θερμοκρασία: 98,6, Πίεση Αίματος: 120/80, Ρυθμός Αναπνοής: 18, Σφυγμός: 60*. Παρ' όλο που το αίμα της έχει μετατοπιστεί τόσο πολύ στο κάτω μέρος του σώματός της, που μοιάζει σαν να είναι ξαπλωμένη σε μια λιμνούλα μπλε μελανιού.

Για να ηρεμήσω, πάω κι αρχίζω έναν καβγά με τις δυο υπεύθυνες νοσηλεύτριες. Η μία είναι μια παχύσαρκη Τζαμαϊκανή, απασχολημένη με το να συμπληρώνει κάτι έγγραφα. Η άλλη είναι μια ηλικιωμένη Ιρλανδέζα που σερφάρει στο διαδίκτυο. Γνωρίζω και συμπαθώ και τις δυο τους –την Τζαμαϊκανή επειδή πού και πού φέρνει φαγητό και την Ιρλανδέζα επειδή έχει καλοξυρισμένα γένια σαν αυτά του τράγου στο πιγούνι. Αν υπάρχει μεγαλύτερη διακήρυξη του στυλ «άντε γαμηθείτε» προς όλον τον κόσμο από αυτή, τότε δεν γνωρίζω ποιά μπορεί να είναι.

«Δεν είναι δικό μας πρόβλημα», λέει η Ιρλανδέζα, αφού πλέον έχω ξεμείνει από παράπονα. «Και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε γι' αυτό. Αυτό το τσούρμο τα καθάρματα από τη Λετονία είχαν βάρδια τη νύχτα. Πιθανότατα τώρα που μιλάμε να πουλάνε το κινητό της κυρίας έξω».

«Οπότε απολύστε τους», λέω.

Και οι δυο νοσηλεύτριες γελούν. «Υπάρχει ένα κάποιο έλλειμμα νοσηλευτικού προσωπικού τώρα τελευταία», λέει η Τζαμαϊκανή. «Σε περίπτωση που δεν το έχεις παρατηρήσει».

Το έχω παρατηρήσει. Κατά τα φαινόμενα, έχουμε χρησιμοποιήσει κάθε νοσηλεύτη από την Καραϊβική, τις Φιλιππίνες, τη Νοτιοανατολική Ασία και τώρα ήδη έχουμε χρησιμοποιήσει την πλειοψηφία από την Ανατολική Ευρώπη. Όταν η λευκή κάστα αυτών που ίδρυσε η αδελφή του Νίτσε στην Παραγουάη, που πιστεύουν ότι είναι ανώτεροι από τους άλλους, ξαναβγεί από τη ζούγκλα, τουλάχιστον τα μέλη της θα μπορούν να βρουν δουλειά.

«Πάντως εγώ δεν συμπληρώνω το πιστοποιητικό θανάτου», δηλώνω.

«Α, μάλιστα. Τόσο εξαιρετικός χαρακτήρας λοιπόν. Κι έτσι γαμάς τον Πακιστανό, ε;» λέει η Ιρλανδέζα. Το πρόσωπό της είναι σχεδόν κολλητά στην οθόνη.

«Ο Άκφαλ είναι Αιγύπτιος», εξηγώ. «Και όχι, δεν το πασάρω σ' αυτόν. Το πασάρω στους παλιανθρώπους γαμιόληδες Λετονούς. Τελεία».

Η Τζαμαϊκανή κουνάει το κεφάλι της λυπημένα. «Δεν θα φέρει πίσω από τους νεκρούς την καημένη τη γυναίκα», λέει. «Αν τους πεις να κάνουν

το πιστοποιητικό θανάτου, απλώς θα δηλώσουν έναν κώδικα».*

«Δεν μου καίγεται καρφάκι».

«Πάρνελα;» λέει η Τζαμαϊκανή.

«Ούτε εμένα», λέει η Ιρλανδέζα. «Σκούρα που-
τάνα», προσθέτει ψιθυριστά, κάτω από την ανάσα
της.

Μπορείς να καταλάβεις από τον τρόπο που
αντιδρά η Τζαμαϊκανή σε αυτό, ότι ξέρει πως η
Ιρλανδέζα απευθύνεται σ' εμένα, όχι σ' αυτήν.

«Απλώς πείτε τους να το κάνουν», λέω φεύγο-
ντας.

Νιώθω ήδη καλύτερα.

---

* Η φράση «δηλώνω έναν κώδικα» σημαίνει αυτό που κάνεις όταν θες να προσποιηθείς πως δεν ξέρεις ότι κάποιος είναι ήδη νεκρός.